

**UCHWAŁA NR XVII/236/16
RADY MIEJSKIEJ W NYSIE**

z dnia 1 marca 2016 r.

**w sprawie rozstrzygnięcia wniesionego przez _____ wezwania do usunięcia naruszenia
prawa uchwałą Nr XIV/178/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 26 listopada 2015 r.
w sprawie opłaty targowej**

Na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 i 1890) Rada Miejska w Nysie uchwała, co następuje:

§ 1. Postanawia się nie uwzględnąć wniesionego przez _____ wezwania do usunięcia naruszenia prawa uchwałą Nr XIV/178/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie opłaty targowej, z przyczyn określonych w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Nysy.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
RADY

Paweł Nakoneczny

Załącznik do Uchwały Nr XVII/236/16

Rady Miejskiej w Nysie

z dnia 1 marca 2016 r.

Uzasadnienie

W dniu 4 lutego 2016 r. reprezentowany przez pełnomocnika Adw. Piotra Włodarczyka ul. Kuźnicza 11/13 50-138 Wrocław, wniósł do Rady Miejskiej w Nysie wezwanie do usunięcia naruszenia prawa spowodowanego uchwałą Nr XIV/178/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie opłaty targowej.

Po rozpatrzeniu wezwania do usunięcia naruszenia prawa uznano, że nie zasługuje ono na uwzględnienie.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez wnoszącego wezwanie w pierwszej kolejności wskazać należy, iż stosownie do art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515, ze zm.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałą do sądu administracyjnego.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym obowiązek uwzględnienia skargi wnoszonej w trybie tego przepisu, a w ślad za tym również poprzedzającego skargę wezwania do usunięcia naruszenia, powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego jest związane z jednoczesnym naruszeniem obiektywnego porządku prawnego przez uchwałę czy zarządzenie, którego skarga lub wezwanie dotyczy.

Obowiązku takiego nie ma wówczas, gdy naruszony zostaje interes prawny lub uprawnienie skarżącego, ale dzieje się to w zgodzie z obowiązującym prawem, w granicach przysługującego gminie uprawnienia, w którego ramach rada gminy przyznaje prawa i nakłada obowiązki na określone podmioty. Oznacza to zatem, że podstawą zaskarżenia w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym jest niezgodność z prawem uchwały organu gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, która to niezgodność wywołuje negatywne następstwa w sferze prawnej skarżącego (zniesienie, ograniczenie, uniemożliwienie realizacji uprawnienia, naruszenie interesu prawnego).

W przedmiotowej sprawie nie sposób uznać, że uchwała Nr XIV/178/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie opłaty targowej narusza obowiązujące przepisy prawa, a tym samym – przy uwzględnieniu przytoczonego wyżej ujęcia naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia – nie ma podstaw do uznania, że uchwała ta narusza interes prawny wnoszącego wezwanie. Podnieść bowiem należy, że uchwała ta została podjęta zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 849, ze zm.), czego potwierdzeniem jest fakt, iż nie została ona zakwestionowana przez organ nadzoru tj. Regionalną Izbę Obrachunkową w Opolu i ogłoszona została w Dzienniku Urzędowym Województwa Opolskiego w dniu 9 grudnia 2015 r. pod pozycją 2889 oraz w dniu 20 stycznia 2016 r. pod pozycją 191, przy czym ta ostatnia publikacja związana była z błędem technicznym, jaki wystąpił w opublikowanym wcześniej tekście uchwały, w zakresie § 3 ust. 1.

Przed wszystkim podnieść należy, iż przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nadają uprawnienie radzie gminy do różnicowania stawek opłaty targowej na jej terenie, czego dokonała Rada Miejska w Nysie w uchwale Nr XIV/178/15 z dnia 26 listopada 2015 r. Podjęcie tej uchwały nie stanowi w żaden sposób naruszenia zasad gospodarki wolnorynkowej, wolności gospodarczej oraz równego, niedyskryminującego traktowania przedsiębiorców, podnoszonego w wezwaniu do usunięcia naruszenia prawa.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądów administracyjnych.

Przykładowo w wyroku z dnia 28.04.2011 r. WSA w Gliwicach (sygn. akt. I SA/GI 1277/10) wskazano, iż w ujęciu art. 165 ust. 2 oraz art. 171 Konstytucji RP samodzielnosc jednostek samorządu terytorialnego podlega ochronie sądowej a ich działalność podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności. Z kolei według art. 168 Konstytucji – jednostki samorządu terytorialnego mają prawo ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie określonym w ustawie. Takim aktem prawnym uprawniającym jednostki samorządu terytorialnego do stanowienia prawa miejscowego w zakresie opłaty targowej jest ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 849, ze zm.).

Sąd wskazał także, że gmina ma konstytucyjnie i ustawowo zagwarantowane prawo do swobodnego ustalania wysokości przedmiotowej opłaty targowej na targowiskach – w granicach przewidzianych cytowanymi przepisami ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a jedyne ograniczenie jakie ustawodawca wprowadził zawiera się w art. 19 ust.1 lit.a i dotyczy narzuconego ustawą górnego limitu dziennej stawki kwotowej opłaty. Rada Miejska w Nysie w zaskarżonej uchwale nie przekroczyła tak ustalonego progu i uznać tym samym należy, że nie naruszyła norm art. 19 ust.1 lit. a ani art. 15 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, pozostając w ramach ustawowego upoważnienia do stanowienia prawa lokalnego w tym zakresie

Sąd zwrócił uwagę, że przepisy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie wprowadzają zakazu różnicowania stawek opłaty targowej w odniesieniu do różnych targowisk prowadzonych na terenie danej gminy (por. ostatnio NSA w wyroku z dnia 8 lutego 2011 r. sygn. akt II GSK 232/10, Centralna Baza Orzeczeń na stronie internetowej NSA, czy też wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 23 marca 2011 r., sygn. akt III SA/Wr 927/10). Również w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 grudnia 2008 r., sygn. akt II FSK 1233/07 zwrócono uwagę, że w ramach granic wyznaczonych przez art. 15 oraz 19 pkt 1 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych gminy mają swobodę ustalania obciążeń i mogą realizować własną lokalną politykę. Dopuszczalne jest więc także różnicowanie obciążeń, aby zrealizować określone cele publiczne, np. architektoniczne.

W świetle wskazanego wyżej orzecznictwa uznać zatem należy, iż wbrew zarzutom wnoszącego wezwania kwestionowana uchwała nie narusza przepisów art. 15 ust. 1 w zw. z art. 19 pkt 1 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jak również brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, że przedmiotowa uchwała narusza art. 32 Konstytucji RP.

Bezasadny jest również zarzut niedostatecznego zindywidualizowania w uchwale inkasentów opłaty targowej. W tym zakresie wskazać należy, iż zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, ze zm.) inkasentem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, obowiązana do pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu. W przypadku zatem, gdy na inkasenta opłaty księgowej na terenie Gminy Nysa wyznaczono osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nie posiadającą osobowości prawnej wskazanie jej firmy i siedziby (Unitrez Ochrona OP Spółka z o.o. sp. k. z siedzibą w Opolu) należy uznać za zgodne z obowiązującymi przepisami. Wskazanie natomiast konkretnych osób, do których należy pobór opłaty, odbywa się zgodnie z art. 31 Ordynacji podatkowej, jednakże w tym zakresie nie tylko nie ma potrzeby, ale brak jest podstaw, aby dane tych osób wpisywać w uchwale zarządzającej pobór opłaty w drodze inkasa, bowiem to nie te osoby, ale inny podmiot (osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie posiadająca osobowości prawnej) pełni funkcję inkasenta.

Przy uwzględnieniu wszystkich przytoczonych wyżej okoliczności i obowiązujących regulacji prawnych Rada Miejska w Nysie stwierdza, że brak jest podstaw do uwzględnienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa złożonego przez wnoszącego wezwania.